

Sygn. akt II Cz 737/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Grzesik

Sędziowie: SO Iwona Siuta (spr.)

SO Dorota Gamrat - Kubeczak

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2015 r. roku w S.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku B. K., Z. K.

z udziałem (...) w G., (...) w K.

o zasiedzenie

na skutek zażalenia wnioskodawców

na postanowienie Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 05 marca 2015 r., sygn. akt I Ns 242/06

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Dorota Gamrat - Kubeczak S. M. G. SSO Iwona Siuta

Sygn. akt II Cz 737/15

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 05 marca 2015 r. Sąd Rejonowy w Goleniowie, w sprawie o sygn. akt I Ns 242/06, odrzucił zażalenie wnioskodawców wniesione od postanowienia tut. Sądu Rejonowego z dnia 03 lutego 2015 r.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd I instancji wskazał, iż każde pismo procesowe, niezależnie od tego jaką nazwę nada mu strona, winno być rozpoznane w trybie, który w najpewniejszym stopniu czyni możliwe uczynienie zadość zamieszczonemu wnioskowi strony. Z uwagi na powyższe Sąd uznał, iż pomimo, że profesjonalny pełnomocnik zatytułował swe pismo z dnia 26 lutego 2015 r. „Apelacja”, to w istocie stanowi ono zażalenie na postanowienie z dnia 03 lutego 2015 r., którym odmówiono podjęcia postępowania w sprawie i umorzono postępowanie. Zważył, iż zgodnie z art. 394 § 2 k.p.c. termin do wniesienia zażalenia jest tygodniowy i liczy się od doręczenia postanowienia stronie. Kwestionowane postanowienie doręczono pełnomocnikowi wnioskodawców dnia 20 lutego 2015 r., zatem termin do wniesienia zażalenia upływał 27 lutego 2015 r. Tymczasem wnioskodawcy wnieśli zażalenie w dniu 03 marca 2015 r., a zatem po terminie, wobec czego podlegało ono odrzuceniu na podstawie art. 397 § 2 w zw. z art. 370 k.p.c.

Tak argumentując Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiedli wnioskodawcy domagając się jego uchylenia w całości i dalszego procedowania w sprawie.

W uzasadnieniu zażalenia pełnomocnik wnioskodawców podniósł, że postanowieniem z dnia 05 marca 2015 r. zamknięto drogę sądową do wydania orzeczenia co do istoty sprawy, pozbawiając wnioskodawców prawnej możliwości nabycia własności zasiedzanej od 1976 r. nieruchomości. Tego rodzaju orzeczenie, jako orzekające co do istoty sprawy w postępowaniu nieprocesowym, jest w świetle art. 518 k.p.c. zaskarżalne apelacją, a nie jak wskazał Sąd I instancji zażaleniem. W tej sytuacji, po stronie żalących nie doszło do uchybienia terminowi na wniesienie apelacji, gdyż ten wynosi 14 dni od daty doręczenia postanowienia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawców nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przede wszystkim należy zauważyć, iż w postępowaniu procesowym orzeczenia, których przedmiotem są stanowcze rozstrzygnięcia sądu rozstrzygające w sposób merytoryczny co do istoty sprawy, przybierają postać wyroków, od których w świetle art. 367 § 1 k.p.c. przysługuje apelacja. Inne rozstrzygnięcia - nawet wówczas, gdy kończą postępowanie w danej instancji - są ujmowane w formie postanowień, od których to, jeżeli są orzeczeniami kończącymi postępowanie lub też wymienionymi w katalogu zawartym w art. 394 § 1 k.p.c., przysługuje zażalenie.

Z kolei w postępowaniu nieprocesowym, odmiennie aniżeli w procesie, orzeczenia kończące postępowanie - nawet jeśli rozstrzygają sprawę co do jej istoty - przybierając formę postanowień, nie zaś wyroków. Mieć jednakże należy na względzie, iż ustawodawca w treści przepisu art. 518 zdanie pierwsze kodeksu postępowania cywilnego przesądził, że od postanowień sądu pierwszej instancji wydawanych w postępowaniu nieprocesowym przysługuje apelacja, jednak jedynie wówczas, gdy orzeczeniem tym jest w sposób merytoryczny rozstrzygnięta istotna sprawa. W zdaniu drugim powyższego artykułu przewidział zaś, że na inne postanowienia sądu pierwszej instancji wydawane w postępowaniu nieprocesowym, w tym także które kończą postępowanie w sprawie orzeczeniem o charakterze formalnym (np. poprzez umorzenie postępowania), w wypadkach wskazanych w ustawie, przysługuje zażalenie. Godzi się w tym miejscu przytoczyć stanowisko wyrażone w orzecznictwie, które Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni aprobuje i przyjmuje za własne, iż „przepis art. 518 zd. 1 k.p.c. traktuje o postanowieniach rozstrzygających w postępowaniu nieprocesowym kwestie materialnoprawne i tym postanowieniom nadaje przymiot zaskarżalnych apelacją. Nie można zatem twierdzić, że wszystkie postanowienia zapadłe w postępowaniu nieprocesowym są postanowieniami orzekającymi co do istoty sprawy, a nade wszystko, że postanowienie umarzające postępowanie w sprawie w tym trybie rozpoznawanej jest postanowieniem rozstrzygającym co do istoty” (por. postanowienie SN z dnia 22 grudnia 2000 r.,(...))

Uwzględniając powyższe Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż od postanowienia wydanego w postępowaniu nieprocesowym w przedmiocie odmowy podjęcia zawieszono postępowania oraz jego umorzenia nie przysługuje apelacja, lecz zażalenie. Orzeczenie to bowiem, choć poza wszelką wątpliwością kończy postępowanie w sprawie, to jednak nie rozstrzyga merytorycznie jego istoty, a zatem nie jest postanowieniem od którego w świetle art. 518 zdanie pierwsze k.p.c. przysługiwałby środek zaskarżenia w postaci apelacji. Przedmiotowe postanowienie ma charakter li tylko formalny, w związku z tym przyjąć należy, że orzeczenie którym następuje umorzenie postępowania (art. 355 k.p.c.), z istoty rzeczy ma postać postanowienia kończącego postępowanie w sprawie od którego przysługuje zażalenie w świetle art. 394 p 1 k.p.c. W tej sytuacji uznać należało, iż prawidłowo Sąd I instancji potraktował pismo pełnomocnika wnioskodawców zatytułowane „Apelacja”, jak zażalenie wywiedzione od postanowienia z dnia 03 lutego 2015 r., albowiem po myśli art. 130 § 1 zdanie drugie k.p.c. mylne oznaczenie pisma procesowego nie stanowi przeszkody do nadania pismu biegu i rozpoznaniu go w trybie właściwym.

Jednocześnie, skoro od postanowienia w tym przedmiocie przysługuje zażalenie, to winno być ono wniesione z zachowaniem reguł procesowych dotyczących tego środka zaskarżenia, w tym wynikające z przepisu art. 394 § 2 k.p.c. w myśl którego, termin do wniesienia zażalenia jest tygodniowy i liczy się od dnia doręczenia postanowienia stronie.

W tym kontekście nie uszło uwadze Sądu II instancji, iż postanowienie z dnia 3 lutego 2015 r. w przedmiocie odmowy podjęcia zawieszono postępowania i umorzenia postępowania w sprawie zostało doręczone pełnomocnikowi wnioskodawców w dniu 20 lutego 2015 r. (k. 285), wobec czego termin do skutecznego wniesienia zażalenia upłynął wnioskodawcom dnia 27 lutego 2015 r., zaś wywiedziony w sprawie środek zaskarżenia został złożony w dniu 03 marca 2015 r. (k. 287), zatem po upływie przepisane terminu. Tym samym, poza wszelką wątpliwością podlegał on odrzuceniu w świetle art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., o czym słusznie orzekł Sąd I instancji w zaskarżonym postanowieniu.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. zażalenie wnioskodawców jako bezzasadne oddalił, o czym orzekł jak w sentencji postanowienia.

(...)

(...)

Z/

1. (...)

2. (...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)